

We troffen een nieuwbouwwijk in wording aan op het eindpunt van lijn 19. Voor de financiële crisis begonnen, stilgelegd, overgenomen door standaardproducten in rijtjes en welstandsvrije zelfbouwka-vels. De onbebouwde ruimte dichtgeregeld.

Op onze locatie, in het stedenbouwkundig plan ook als woonbuurtje bedoeld, stond nog een schoolgebouw. Als je goed keek, bleek het een eiland. En qua bebouwing echt weinig inspirerende burens.

Maar
Wel aan een mooi oud wilgenlaantje, de Kriekenoord, en de loods naast ons bleek een drukbezocht zwembad waar alle kinderen zwemles krijgen. Pantar brengt bedrijvigheid, een grotere schaal landschap en, last but not least, de karakteristieke Rietschuur, wat verstopt achter parkeerterreinen, onmiskenbaar een eigengereid gebouw.

Via deze **Rietschuur** ontdekten we Frank van Klingeren, de architect, ook van de Meerpaal in Dronten. Over eigengereid gesproken... Hij was er van overtuigd dat niets permanent is, dat gebouwen het leven in zich op moeten nemen en mee veranderen in de tijd.

Hij predikte "hinder en ontklontering", zo heet ook zijn biografie. Hinder bedoelde hij positief, doordat een plek voor vele doeleinden gebruikt kan worden ontstaat er hinder van elkaar. In zijn ogen leidt dat juist tot nieuwe activiteiten en kruisbestuiving.

Met ontklontering bedoelde hij met name de woningbouw. Zijn schrikbeeld was dat iedereen zich zou terugtrekken achter een hoge heg en er geen gemeenschappelijk domein overbleef. Als ultiem voorbeeld van de leefomgeving gebruikte hij de camping. Een klein eigen domein, veel gemeenschappelijkheid in een informele omgeving.

De camping als model
Als 'bewijs in de praktijk' voor het feit dat er wel degelijk behoefte was aan een grotere mate van openbaarheid en dat mensen daar best privé-woonruimte voor wilden inruilen, dat het bovendien economisch gezond was en dat het geen toekomstvisioen was maar een reëel bestaande werkelijkheid die alleen door de beperking van de woningwet geremd werd, gebruikte Van Klingeren steevast de camping.

Uit 'Hinder en ontklontering, architectuur en maatschappij in het werk van Frank van Klingeren'.

Voor wie werd dit eiland?
In het verlengde van de eigengereidheid dachten we meteen aan **Lotta uit de Kabaalstraat**. Kleine, eigenwijze, rebelse, nieuwsgierige, stoute en zo aandoenlijke, typische Astrid Lindgren, heldin. Ze ontdekt het leven al scharrelend in en rondom thuis en maakt allerlei avonturen mee.

En zo ontstond een eigengereide karakteristiek, een eigenwijs eiland. Voor alle Lotta's van afstand meteen herkenbaar. Met een knipoog naar van Klingeren's Rietschuur en camping-model. De beelden spreken wel voor zich. De tentdaken herbergen PV panelen, de luiken dienen als zonwering en werken ook echt.

En natuurlijk, met zo weinig verharding als het gemeentelijk beleid toeliet, met aandacht voor klimaat, biodiversiteit en natuur inclusiviteit, samen een landschap om te gebruiken, om in te scharrelen. En de sloot, die is niet zo diep, bovendien is de zwemles nabij....

VILLA LOTTA
'DE LOTTA'S'

PONEC DE WINTER

Foto's: Maarten van der Wal

Programma: 5 vrijstaande woningen a 170 m² GBO
4 twee onder één kap woningen a 164 m² GBO
6 rijwoningen a 150 m² GBO

